

УДК 821.161.2

Н. І. Гаврилюк
ORCID: 0000-0001-9432-5372

ОБРАЗ ЖІНКИ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ПОЕЗІЇ (ЗБІРКА МАРІЇ МАШ «СЬОГОДНІ ТОЧНО НІ»)

У статті розглядаються особливості образу жінки в дебютній збірці львів'янки Марії Маш «Сьогодні точно ні». У психологічній палітрі ліричної героїні цієї збірки вагоме місце посідають бажання гармонії, кохання, ідеалу. Було виявлено, що жінка у поезії авторки є глибоко жіночною і традиційною, романтичною, психологічно чутливою до нюансів почуттів. Хоча жінці з поезії Марії Маш відомі жаль і самотність (як незрозуміння з партнером), її внутрішній світ зосереджено довкола любові (щонайменше, 14 різновидів). Жінка з поезії М. Маш виявляє себе не лише як глибоко традиційна (у родинних взаєминах), а і як творча самодостатня особистість, що самотужки змінює світ на краще.

***Ключові слова:** образ, почуття, жіночність, любов, самотність, самодостатність, ідеал*

DOI 10.34079/2226-3055-2022-15-26-27-39-45

Постановка проблеми у загальному вигляді та зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. В українському літературознавстві образ жінки досліджувався на матеріалі класичної та сучасної прози в річизі гендерних студій (Башкирова, 2018), фемінізму (Откович, 2010), але на матеріалі поезії ця тема майже не була предметом розгляду (Кузьмич, 2012), як у інших країнах (Collins, 2015; Ika and Aditya, 2018, p. 588–594; Yeh, 1991, p. 22–26). Між тим, вивчення образу жінки збагатило би розуміння сучасної української поезії, позбавивши схематичності у висвітленні її тематики.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В одній із розвідок авторки цієї статті розглядалося художнє вираження самотності в поезії молодших сучасниць – Олени Гуленко, Юлії Костюкевич, Анастасії Левківської, Ганни Осадчук, Тетяни Лопушняк, Тетяни П'янкової. Втім, очевидно, що самотність – лише одна з ситуацій, що її гостро переживає жінка. І *самотня жінка* аж ніяк не вичерпує образу жінки в сучасній поезії. Тому нижче буде розглянуто ширшу палітру жіночих емоцій, зафіксовану в поетичному слові.

Актуальність дослідження обумовлено потребою дослідити образ жінки в сучасній українській поезії не на рівні ідеї (стереотипу) чи соціальної ролі жінки, а у вимірі почуттів і емоцій. Як зауважила Соломія Павличко у статті «Виклик стереотипам: нові жіночі голоси в сучасній українській літературі» (1998): «навіть класична українська література феміністичної орієнтації завжди зосереджувалася не на зображенні долі, почуттів, самовираженні, пошуку власного “я”, своєї жіночої ідентичності, а на боротьбі за ідеї. Ідеї могли бути різними: політичними, соціальними, національними і навіть феміністичними – за емансипацію жінок». (Павличко, 2002, с. 182).

Мета дослідження. Розглянути дебютну поетичну збірку Марії Маш «Сьогодні точно ні» (2020), оскільки поезія молодої львівської авторки глибоко психологічна, орієнтована на самозаглиблення й самовираз. Про цю поезію досі було лише два відгуки (Гаврилюк, 2022, с. 309-311; Дячишин, 2022, с. 111-124)

Завдання дослідження. Показати психологічну палітру жіночих образів у поезії молодої авторки крізь призму емоцій (щастя, любові, радості, жалю, самотності та ін.) – означає відкрити нову стильову манеру, а не тільки нове ім'я.

Виклад основного матеріалу. Поезія Марії Маш уникає фізіологічної складової (чим не вписується в постмодернізм із його грубим натуралізмом) і навіть портретну зовнішність жінки не описує. Для авторки зовнішність відступає в тінь, а тілесність важлива як засіб вияву емоцій (дотики, цілунки, обійми, слова). Жінка у поезії Марії Маш не відмовляється від тілесності, але вона – не лише тіло. Будучи істотою соціальною, жінка з поезії Марії Маш не фіксується надмірно на соціальних ролях (які тепер кваліфікують як «гендер» – соціальне конструювання, не обумовлене біологічною статтю). Лірична героїня збірки «Сьогодні точно ні» уникає мотиву рівності жінки з чоловіком (феміністичного аспекту) і навіть мотив свободи розгортає не як «свободу від» чи «свободу для», а як «свободу бути» жінкою, бути собою.

Автопортрет жінки Марією Маш змальовано від супротивного: чим жінка не є. Авторка пише: «Я не вірш, я не строфа – / Мене не перечитаєш. / Мене не перепишеш / Доведеться змиритися» (Маш, 2021, с. 66-67). Отож, жінку не можна ні до кінця пізнати, ні змінити. Вона не дається до рук, як птах чи риба. Її годі придумати, як марево чи сон. Її нікому не під силу здолати (як дорогу) чи підкорити (як гору). Жінка – розмаїття настроїв, незмінна переможність і балакучість: «Я не музика, я не пісня – / Мене не переслухаєш. / Мене не переграєш. / Доведеться затихнути». Підсумкове визначення («Я – це я, я – це я») лише видається семантично нульовим, бо насправді свідчить про ідентичність «я», а також про його унікальність, яка найвиразніше проступає в емоціях і почуттях.

Поетеса зазначає в анотації: «Вірші – це мої «таблички» на пояснення емоцій і почуттів, які я не хочу забути, які я хочу зберегти» (Маш, 2021, с. 2). Послідовно розділяючи тілесний і духовний виміри, поетеса наголошує на глибині і силі останнього:

*Та жінка, що в моєму тілі живе – теж я.
Тільки глибока, як океан, і таємнича, як чорна діра.
Зригаючись, та жінка дає відлік
Сніговим лавинам на вершинах гір
І видихаючи повітря, провокує бриз.
Вона долітає до Місяця і вертає назад
І там, на темній його стороні
Залишає свою любов.
Щоб ніхто її не бачив,
І ніхто про неї не знав,
Щоб ніхто її не знайшов (Маш, 2021, с. 79)*

Вибравши строфи, що стосуються образу жінки, можемо бачити: вона любить до Місяця і назад, та – якщо думає, що любов без взаємності – приховує її. Щоб ніхто не знав, не бачив і не віднайшов. Чому? Бо любов, попри її загальність, украй індивідуальна і щоразу інша. А відлік свій має у подиху жінки і в емоціях, які той подих сповнюють і супроводять. Власне, вірші Марії Маш – «таблички», що крім назви емоції, містять коротке пояснення – «для чого ці речі існують» (Маш, 2021, с. 2). Алюзія поетеси на «Сто років самотності» Г. Г. Маркеса дуже промовиста: *самотність чоловіка – самотність екзистенційна, у натовпі (вірші «Вона йде сусідньою вулицею», «Зранку він прокидається сам»)*. Ця самотність є передумовою створення жінки.

Щастя – те, заради чого створено жінку: «І створив Бог жінку. / І сказав Бог чоловіку: / «Люби її і будеш щасливий, / Мене любити більше не прошу». Якщо любов чоловіка до жінки всеохопна (така ж, як і до Бога) – чоловік осягне щастя. А жінка? Хоч і сказано їй: «Нічого не треба буде тобі, / тільки любов чоловіка», це одразу ставиться під сумнів: «А може, Він так не казав, / Але жінку точно створив, / Думав: так буде краще – / Богові і чоловіку» (Маш, 2021, с. 5).

Любов – спільна мова чоловіка і жінки. Ось як про це міркує лірична героїня вірша «Розкажи мені, що таке любов?»: «Як знаходять і винаходять вони / спільну мову, / Зрозумілу лише їм, / та не чутну довкола?» (Маш, 2021, с. 17). На перший погляд, це суперечить визначенню з попереднього вірша, де стисло окреслено найважливіші потреби людей:

*Ліки потрібні хворим,
Листи – ув'язненим,
Розмова – слабким,
Обійми – дітям,
Любов – жінкам,
Чоловікам – реалізація» (Маш, 2021, с. 16).*

Отож, *любов* – те, що потрібне тільки жінкам. Щоб дарувати її чоловікові, дітям, слабким і хворим. Кожному – інакшу, але від того не менш потрібну.

Варто сказати, що *любов* у поезії Марії Маш подана найповніше: 1) *любов-дія* («Писати, навіть якщо він не читає»); 2) *любов-біль* («Ви знаєте, як це»); 3) *любов-присутність* («Ми з тобою долучаємося до глобального потепління»); 4) *любов-танець* («Вона танцює у темній кухні»); 5) *любов-гра* («Він нічого не знає про тебе», «Якби ми грали в гру», «Відчуваю, що виконала завдання»); 6) *любов-клітка* («Любов – це клітка з хижаком і дресирувальником», «Цього року ще випаде сніг?»); 7) *любов-спокій* («Можна, я біля тебе полежу?», «Радію твоїм успіхам, бо»); 8) *любов-тривожність* («Я згадала: ти ж не мій»); 9) *любов-жах* («Кожних три роки міняється кров»); 10) *любов-пожертва* («Під світло повного місяця»); 11) *любов-нерозуміння* («Холоду, дайте мені трохи холоду»); 12) *любов-сподівання* («Налюбилася, накохалася сама в собі»). Крайні точки на цій палітрі: *покинута любов* («Любов хтось викинув на смітник») і *досконала любов* («Все, що знаю про тебе – це твоє ім'я»).

*Любов хтось викинув на смітник,
Як виносять ялинку після Різдва.
Він говорив: “Заходь за мною в сніг...”,
А вибирайся зі снігу потім сама...
Її хотілося ніжності і теплоти розмов,
Зігрітись обіймами і торканням долонь.
Він бачив лиш холод в замерзлій сльозі,
Лід на ріці і просто лід на її щоці.*
(Маш, 2021, с. 59)

*Досконала любов — це станцьована пара,
Коли обоє добре відчують ритм,
І може в когось вже стоптані пальці,
Але так страшно лишатись одним.
Дожити разом до глибокої старості,
Тримаючись за руки, гуляти в парку,
Час від часу бавити онуків,
Синхронно ойкати від болю в попереку.*
(Маш, 2021, с. 64-65)

Радість – пошуки: «щастя і сенсу життя», а також схованих за світлими рядками «без жодних тіней» глибоких думок. Поезія «І настане той сонячний день» (Маш, 2021, с. 14) – це передчуття вірша про «тебе», про чоловіка. Поезія, несподівано сповнена не золотої, а білої барви («білі букви, білі слова»; «білі квіти, обійми, листи»). Білі не лише сніги вірша «Ми з тобою долучаємося до глобального потепління»: Біле – колір чистоти: «Я люблю зиму за відсутність калюж, / Коли автомобіль проїжджаючи повз, / Не оббризкує тебе багнюкою» (Маш, 2021, с. 21). Тож усе біле – не тільки сніги – без багнюки і бруду: біла буква – незаплямована буква; з таких букв складаються білі слова, а з них – білий лист (що нічого спільного не має з чистим аркушем без літер!). Лист коханому, що ув'язнений у самотності: ще не зустрів кохану / забув її за клопотами.

Бажання – те, що формує життя і рухає ним. Для ліричної героїні поезії Марії Маш – прагнення природної гармонії, не зруйнованої зовнішніми силами:

*Я б хотіла жити у Страсбурзі
І ловити там рибу, що померла від старості,
Що плавала річкою і не дочекалася
Ловецького гачка чи сіті.
Уранці я б працювала б листоношею,
Розносила б листи і свіжу пресу.
В обід я б вишивала хрестиком,
В'язала б на зиму рукавиці й шкарпетки.
А ввечері я б випікала б пряники –
Імбирні з ароматом кориці.
Складала б їх у плетений кошик,
Щоб зранку годувати ними рибу у річці.
(Маш, 2021, с. 7)*

Коловий рух часу (від ранку до ранку) тут не лише означає незмінність жіночого укладу, а й символізує міфологічний час, у якому життя – як день, а день – як життя. Саме тому для авторки важить лише *сьогодні* і його точне психологічне окреслення: «Літні короткі ночі, але жаркі. / Ми ж не сварились з тобою? / Сьогодні – точно ні. / Ніби сховались у тінь обидвоє» (Маш, 2021, с. 6).

Кохання – солодка бездумність: «Я хочу, щоб хтось прочитав мої думки, / Я хочу, щоб хтось вгадав мої бажання, / Я хочу впасти на м'які перини / Солодкого бездумного кохання / Нехай за все потрібно заплатити, / Нехай ніщо не дасться нам задарма, / Нехай стискає серце від обійм / П'яного і нестримного бажання» (Маш, 2021, с. 11).

Вірність – вміння бути в моменті і казати «ні»: «Останній день літа сьогодні – ось. / Гарячого сонця останній опік – тут. / Холодніше буде не тільки мені одній – / Дощ zalиватиме вулиці і тобі – там. / Пожаліти себе й обійняти когось – ні, / Так само, як не пустити сльозу – одну. / Значно довші сонячні літні дні, але / Довгі зимові ночі я більше люблю» (Маш, 2021, с. 43).

Ідеал – те, у що вірять. Саме тому, як каже героїня поезії «Другий ряд, тринадцяте місце»: «Усі слухають одне і те саме, / Але кожна проектує картинку по-своєму» (Маш, 2021, с. 12). Це свідчить, що всі жінки різні, але не дає підстави заперечувати жіночу стать, як роблять на цій підставі деякі феміністки (Butler, 1990). Бінарна опозиція «жриця» / «відьма» не надто помічна. Профанно-казковий образ відьми відсилає до здатності зачаровувати інших, натомість ліричне «я», що сполучає у собі відьму і жрицю («Другий ряд, тринадцяте місце / Я присутня на «шабаші жриць кохання»), як бачимо, зачаровується сама: «Кожна думає, що вона обрана, хоча насправді – всі просто запрошені» (Маш, 2021, с. 12). Оце «кожна» окреслює глибинну потребу кожної жінки почуватися обраною, бути «жрицею кохання», прагнути романтики і лицарства у стосунку до себе: «Почути його ідеальне мовлення... Так мало в їхньому житті романтики, / І зовсім не залишилось лицарів, / Прийшли подивитися на нього / На живий експонат чоловічності» (Маш, 2021, с. 12), а також бажати краси: «Заповнюють всі пустоти красою, / Набирають як можна більше» (Маш, 2021, с. 13). Зауважу: слово «експонат» відсилає до музею, тобто особливих умов зберігання, що суперечать щоденності. А ще – асоціативно – до муз, покровителів мистецтв. Назва вірша натякає на театр (ряд, місце), однак місце *нешасливе* – «тринадцяте», тож годі сподіватися, що щастя, відчуте тут, триватиме поза цим «казковим» простором. Чоловік удома питає: «– Де ти була? На даху? На літніх читаннях? / А ти купила чорний перець горошком?». А жінка з гіркою і сподіванням зазначить: «За порогом дому нас чекає реальність, / Але будь подібним до нього хоч трошки» (Маш, 2021, с. 13). До нього – до того, хто дарує відчуття вибраності, краси, романтики – чи то поет із літніх читань, чи то казковий

Карлсон на даху, що очуднює звичну реальність, навчає залишати її («вишневе варення / Чоловіка, дітей і домашні турботи») хоч на якийсь час, чи то той «Якийсь чоловік», що «ходить по даху – / Мабуть ремонтує антени» (Маш, 2021, с. 23).

Творчість – те, що проростає в серці. «Коли у серці проростає творчість», – сказано у вірші «У нас, жінок, в головах антени» (Маш, 2021, с. 15). Варто зазначити: аби в серці щось проросло – воно спершу має впасти, наче зернина, на ґрунт серця. Цю зернину жінка вихоплює між іншими (обирає!) головою, з розумом. Усі жінки, на думку поетеси, здатні «вихоплювати з повітря те, що нам треба», чути «нечути звуки чужих думок – / Радісних і тривожних», відчувати «немов дельфіни / Ехо з глибокої безодні» (Маш, 2021, с. 15). Жінка – не просто має антену, вона є надчутливою антеною. Саме тому будь-яка жінка, – гадає Марія Маш, спроможна охопити світ (від безодні до неба); блискавично реагувати (дельфін – символ швидкості); бути надзвичайно чутливою до чужого психологічного світу (чути невисловлене); мріяти, бачити «невидиме – таке, як хочем». Хоча жінка в поезії Марії Маш глибоко традиційна, високо цінує кохання і мислить себе створеною для щастя чоловіка і Бога, свій світ вона не ставить у цілковиту залежність від них, але формує його сама: «Ми змінюємо світ на краще / Для нас самих – а як інакше?» (Маш, 2021, с. 15).

Жаль – здерті з душі почуття: «Так, мені шкода себе і моїх почуттів, / Які я здирала зі стінок душі, / Як плакати і постери, що малювала колись уночі, / Тоді, коли любов ще жила у мені. Хтось приходить, торкається, а я мовчу» (Маш, 2021, с. 15).

Самотність жінки – комунікативна самотність, коли «дихати важко від нерозуміння» (Маш, 2021, с. 45): «Тисячний раз: «скриньки», «вхідні»... / Немає листа з темою «прости» / Ти знаєш, що вже немає дороги назад / Підвіз, поки міг, автостопом, а далі сама. / Далі в кожного своє життя. / Це безумство, політ і, звичайно, біль, / Коли треба мовчати, а ти «в мережі» (Маш, 2021, с. 48-49). Попри відчуття руйнування, залишається сподівання на бодай нетривке порозуміння: «Ти руйнуєш мене, не торкаючись / Від погляду замки з піску сиплються / Оминай, оминай мене здалеку, / Навіть тінь свою на мене не кидай / Пиши слова на піщаному березі – / Нехай хвилі їх до мене приносять / Роби глибокі насічки на дереві, / Рахуй дні і ночі, дні і ночі...» (Маш, 2021, с. 39).

Спілкування – розмова серцями: «Хто я для тебе? Жінка, якій достатньо говорити? / Священникам в celibаті теж достатньо говорити. / Хто ти для мене? Чоловік, якому достатньо слухати? / Для таких придумали аудіо-книги, / Щоб можна було лише слухати. / Такі всі дорослі і розумні, / Користуємося гаджетами і онлайнами / Носимо бездротові навушники і / Зберігаємо терабайти інформації. / Чекаємо оголошення рейсу до космосу, / А досі не вміємо говорити серцями» (Маш, 2021, с. 46-47).

Висновки та перспективи подальших розвідок. Образ жінки в дебютній збірці львів'янки Марії Маш «Сьогодні точно ні» далекий від ідей фемінізму (рівності з чоловіком; свободи від чоловіка / свободи для реалізації), однак це глибоко *жіночий образ* (чуттєвий і чутливий до власних емоцій і почуттів оточення). Не буде хибою сказати, що жінка в поезії Марії Маш *глибинно традиційна* (на її руках родинний добробут, вона радіє успіхам чоловіка і відчувається створеною для його щастя, а в чоловікові бачить свій захист та партнера для «танцю життя»). Жіночий образ у поезії Марії Маш індивідуалізований у вияві емоцій, але водночас містить те, що властиве кожній жінці від природи – прагнення романтики, краси і ідеалу. Ця жінка здатна зачаровуватися і може розчаровуватися. Може зачарувати чоловіка, та не причаровує. Відьмою вона є хіба в тому сенсі, що знає: життя – тільки «сьогодні» (вчора – вже нема; завтра – ще нема) і важливо так налаштувати «антену душі», аби прожити оце «сьогодні» максимально гармонійно. Життя такої жінки, як лірична героїня поезії Марії Маш, зосереджено *довкола любові*, почуття самотності у неї болісне, але тимчасове, має винятково комунікативний вимір – нерозуміння між мовцями. Поряд із глибинною

жіночністю у цій жінці присутня настанова на творчість (у ній бачимо подобу Бога, Творця світу). Хоча вона запрошує до танцю чоловіка, який ремонтує антени на даху будинку навпроти («Вона танцює у темній кухні»), але керувати своїми думками та емоціями йому не дозволяє («У нас, жінок, в головах антени»). Жінка з поезії Марії Маш виявляє себе як *самодостатня*, що самотужки змінює світ на краще. Аналіз образу жінки в збірці «Сьогодні точно ні» Марії Маш довів засадничу хибність бінарної опозиції: «жінка традиційна/самодостатня», що побутує у феміністичних і гендерних студіях. Широта психологічної палітри образу жінки у збірці Марії Маш, виводить тематику «жіночої» поезії за двохвимірні рамки «самотність / кохання». Аналіз образу жінки у поезії сучасних авторок (авторів) сприятиме глибшому розумінню не тільки уявлень і стереотипів щодо жінки, а й художньому розкриттю жіночого образу, поза усталеним схематизмом.

Бібліографічний список

- Башкирова, О., 2018. *Гендерні художні моделі сучасної української романістики*. Київ: Київський університет імені Бориса Грінченка.
- Гаврилюк, Н., 2022. Пташиним криком полечу. *Буковинський журнал*, 2(124).
- Дячишин, Б., 2022. Поезія щирого і ніжного серця. *Ословленого світу тайна: есеї про літературу*. Львів: Растр-7.
- Кузьмич, А., 2012. Образ жінки у поезії Ліни Костенко: людиноцентричний аспект. *Вісник Львівського університету*, 36.
- Маш, М., 2021. *Сьогодні точно ні*. Київ. Саміт-Книга.
- Откович К., 2010. *Люзія свободи: образ жінки від традиціоналізму до модернізму*. Київ: КАРБОН.
- Павличко, С., 2002. *Фемінізм*. Київ: Видавництво Соломії Павличко «Основи», 2002.
- Butler, J., 1990. *Gender Trouble: Feminism and the subversion of Identity*. New York: Routledge.
- Collins, L., 2015. *Contemporary Irish Women poets memory and estrangement*. Liverpool: Liverpool university press.
- Ika, M. and Aditya P., 2018, Representation of Woman Image in Anthology of Poetry «Poetry of Rahim» By the Woman Poet of Five Countries». *The 1st International Seminar on Language, Literature and Education, KnE Social Sciences*.
- Yeh, M., 1991. New Images of Women in Modern Chinese Poetry: The Feminist Poetic of Xia Yu. *Review of Japanese Culture and Society*, 4, [Women's Self-Representation and Culture].

References

- Bashkyrova, O., 2018. *Henderni khudozhni modeli suchasnoi ukrainiskoi romanistyky [Gender artistic models of modern Ukrainian novels]*. Kyiv. Kyivskiy universytet imeni Borysa Hrinchenka. (in Ukrainian)
- Butler, J., 1990 *Gender Trouble: Feminism and the subversion of Identity*. New York: Routledge. (in English)
- Collins, L., 2015. *Contemporary Irish Women poets memory and estrangement*. Liverpool: Liverpool university press.
- Diachyshyn, B., 2022. Poeziia shchyroho i nizhnoho sertsia [Poetry of a sincere and tender heart]. *Oslovljeno svitu taina: esei pro literaturu*. Lviv: Rastr-7. (in Ukrainian)
- Havryliuk, N., 2022. Ptashynym krykom polechu [I will fly with a bird's cry]. *Bukovynskiy zhurnal*, 2(124). (in Ukrainian)
- Ika, M. and Aditya, P., 2018, Representation of Woman Image in Anthology of Poetry «Poetry of Rahim» By the Woman Poet of Five Countries». *The 1st International Seminar on Language, Literature and Education, KnE Social Sciences*.
- Kuzmich, A., 2012. *Obraz zhinky u poezii Liny Kostenko: liudynotsentrychnyi aspekt [The image of a woman in the poetry of Lina Kostenko: a human-centric aspect]*. *Visnyk*

- Lvivskoho universytetu*, 36. (in Ukrainian)
- Mash, M., 2021. *Sohodni tochno ni* [Certainly not today]. Kyiv. Samit-Knyha. (in Ukrainian)
- Otkovych, K., 2010. *Iliuziia svobody: obraz zhinky vid tradytsionalizmu do modernizmu* [The illusion of freedom: the image of a woman from traditionalism to modernism]. Kyiv: KARBON. (in Ukrainian)
- Pavlychko S., 2002 *Feminizm* [Feminism]. Kyiv: Vydavnytstvo Solomii Pavlychko «Osnovy», 2002. (in Ukrainian)
- Yeh M., 1991. New Images of Women in Modern Chinese Poetry: The Feminist Poetic of Xia Yu. *Review of Japanese Culture and Society*, 4, [Women's Self-Representation and Culture].

Стаття надійшла до редакції 17.12.2022.

N. Havryliuk

THE IMAGE OF A WOMAN IN MODERN UKRAINIAN POETRY (COLLECTION OF MARIA MASH «TODAY DEFINITELY NOT»)

The article examines the features of the image of a woman in the debut collection of Maria Mash from Lviv, «Today Definitely Not». It was found that this image does not fit into the thematic scheme: a lonely woman / a woman in love / a beloved woman. Because loneliness for the lyrical heroine is not the absence of a loved one, but the lack of understanding with him. Hence the need to find the exact word to describe feelings in order to form a common language of love.

The image of a woman in M. Mash's collection is, at first glance, quite traditional (family welfare is in her hands, she rejoices in her husband's success and feels created for his happiness, and in her husband she sees her protection and partner for the «dance of life»). At the same time, this female image is individualized in the expression of emotions (for example, there are at least 14 types of love).

Despite the fact that the woman in M. Mash's poetry is deeply feminine (she aspires to romance, has a chivalrous attitude towards herself, beauty and an ideal), she can only be called a romantic woman. Harmony in relationships is very important for the lyrical heroine, but no less weighty – the harmony of daily existence (so «today» is a whole life), a sense of inner balance and creative realization.

Although the lyrical heroine of Maria Mash's debut collection invites her husband to dance, she does not allow him to control her thoughts and emotions. The woman from Maria Mash's poetry reveals herself to be self-sufficient, single-handedly changing the world for the better. The analysis of the image of a woman in the collection «Today Definitely Not» by Maria Mash proved the fundamental falsity of the binary opposition: «traditional/self-sufficient woman», which is common in feminist and gender studies.

Key words: *image, feelings, femininity, love, loneliness, self-sufficiency, ideal*